

SARAH OCKWELL-SMITH

Συγγραφέας των βιβλίων *Ήρεμος ύπνος*
και *Ήρεμοι γονείς*

ΜΕΓΑΛΩΝΟΝΤΑΣ ΑΓΟΡΙΑ

ΣΕ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΑΛΛΑΖΕΙ

Ένας πολύτιμος οδηγός για γονείς που θέλουν
να μεγαλώσουν παιδιά με αυτοπεποίθηση,
ενσυναίσθηση και συναισθηματική ανθεκτικότητα.

Κεφάλαιο 1

Διερεύνηση της αρρενωπότητας

Ήταν μια κρύα και γκρίζα χειμωνιάτικη μέρα στα τέλη Ιανουαρίου του 2002. Ήμουν έγκυος στο πρώτο μου παιδί και μόλις είχα κάνει το υπερηχογράφημα των είκοσι εβδομάδων. Σε όλη την παιδική μου ηλικία και στις αρχές της ενήλικης ζωής μου ήμουν πεπεισμένη ότι, αν αποκτούσα παιδιά, θα ήταν κορίτσια. Δεν είχα εκτεθεί καθόλου στην παρουσία αγοριών· ήμουν μοναχοπαίδι. Τα πιο στενά συγγενικά μου πρόσωπα στην παιδική μου ηλικία ήταν κορίτσια: οι ξαδέρφες μου. Κορίτσια ήταν και οι καλύτερές μου φίλες τα πρώτα παιδικά μου χρόνια. Κορίτσια ήταν οι κούκλες μου στη νηπιακή και προσχολική ηλικία μου. Κορίτσια (προφανώς) όλες οι Μπάρμπι μου. Ακόμα και τα κατοικίδια μου –ένα ινδικό χοιρίδιο, ένα κουνέλι και μια γάτα– ήταν θηλυκά. Κάποια Χριστούγεννα είχα ζητήσει έναν He-Man και ένα σετ παιχνιδιού Castle Grayskull. Αντί γι' αυτά, μου δώρισαν ένα σετ Μπάρμπι Ροκ Σταρ, που υποτίθεται ότι ήταν «πιο κατάλληλο για ένα κορίτσι». Δεν διέθετα τίποτα «αγορίστικο». Στο παιδικό μου δωμάτιο η ταπετσαρία ήταν ροζ, λιλά και εκρού με μικροσκοπικά λουλουδάκια και το

κάλυμμα του κρεβατιού μου ήταν απαλό ροζ, με δαντέλες στο στρίφωμα και βολάν. Όλα όσα ήξερα ήταν πέρα για πέρα θηλυκά. Έτσι, όταν εμφανίστηκαν οι δύο γραμμές στο τεστ εγκυμοσύνης μου, υπέθεσα ότι θα αποκτούσα κόρη. Αγόρασα, λοιπόν, ροζ φορμάκια και σχεδιάζα να διακοσμήσω το βρεφικό δωμάτιο με τη Νεράιδα των Λουλουδιών.

Εκείνη τη μέρα του Ιανουαρίου, ωστόσο, που ήμουν ξαπλωμένη στο κρεβάτι ενός μικρού νοσοκομειακού δωματίου, με τη φουσκωμένη μου κοιλιά πασαλειμμένη με τζελ, η χειρίστρια του μηχανήματος υπερήχων είπε δύο μικρές λέξεις που με άφησαν άναυδη: «Είναι αγόρι!». Η αντίδρασή μου ήταν να ρωτήσω έκπληκτη «Τι;». Ήμουν σίγουρη ότι έκανε λάθος ή ότι είχα παρακούσει. Δεν αναστατώθηκα επειδή θα αποκτούσα αγόρι, απλώς ήταν κάτι που δεν μου είχε περάσει από το μυαλό. Δεν ήξερα από αγόρια. Δεν με ενδιέφεραν τα τρενάκια, τα αυτοκίνητα, οι δεινόσαυροι ή το ποδόσφαιρο. Η ιδέα ότι θα αποκτούσα γιο ειλικρινά με τρόμαζε.

Ας κάνουμε ένα χρονικό άλμα άλλες είκοσι δύο εβδομάδες αργότερα (ναι, γέννησα δεκατέσσερις ημέρες μετά την προβλεπόμενη ημερομηνία τοκετού και τις θυμάμαι μία προς μία εκείνον τον Ιούλιο με τον χειρότερο καύσωνα που είχε καταγραφεί ως τότε). Τότε ήταν που ήρθε στον κόσμο ο πανέμορφος γιος μου. Γεννήθηκε με τεράστια σκούρα καστανά μάτια που μιλούσαν ολόισια στην ψυχή μου. Ήταν σαν να μου έλεγε, κατά κάποιον τρόπο, «Δεν χρειάζεται να είσαι “μαμά που ξέρει από αγόρια”, αυτό που χρειάζομαι είναι να είσαι απλώς η δική μου μαμά». Οι ανησυχίες μου για το αν θα μπορούσα να αναθρέψω σωστά έναν γιο γρήγορα εξανεμίστηκαν, αλλά

τις διαδέχτηκε η διαρκώς αυξανόμενη δυσарέσκειά μου με τα γελοία στερεότυπα φύλου που μας περιέβαλλαν τους πρώτους μήνες ζωής του γιου μου. Όλες οι ευχετήριες κάρτες που λάβαμε ήταν γαλάζιες, διακοσμημένες με γαλάζια αρκουδάκια, γαλάζιους ελέφαντες, γαλάζιους πελαργούς, γαλάζιες κουδουνίστρες και γαλάζια τουβλάκια. Οι κάρτες συνοδεύονταν από γαλάζια λούτρινα ζώακια, γαλάζιες κουβερτούλες, γαλάζιες σαλιάρες και γαλάζια ρουχαλάκια Babygros. Ανέκαθεν μου άρεσε το γαλάζιο χρώμα, αλλά πήγαινε πολύ. Ένιωθα ότι πνιγόμουν μέσα σε μια θάλασσα αχνού γαλάζιου.

Το γαλάζιο, ωστόσο, ήταν πολύ προτιμότερο από την απογοητευτική ποικιλία ρούχων για μωρά και νήπια αρσενικού φύλου. Ακόμη δεν μπορώ να καταλάβω γιατί οι σχεδιαστές παιδικών ρούχων νομίζουν ότι οι γονείς θέλουν να ντύνουν τα αγοράκια τους με ρούχα χακί, καφέ, μπλε μαρέν, γκρι και μαύρα. Εγώ λάτρευα τα χρώματα, μα δυσκολευόμουν να βρω. Το χρώμα δεν ήταν το μόνο πρόβλημα όμως. Τα υφάσματα των αγορίστικων ρούχων ήταν όλα σκληρά: κοτλέ παντελόνια, μπλουτζίν και σαλοπέτες, χοντρά βαμβακερά πουκάμισα με γιακά και κουμπιά, μίνι αθλητικά παπούτσια και μποτάκια. Έτσι, πολλά αγορίστικα ρούχα έμοιαζαν με μίνι εκδοχές ντυσίματος «αντρών μεγάλης ηλικίας». Γιατί να λείπουν η απαλότητα, και στα χρώματα και στην υφή; Όποτε κατάφερνα να βρω κάτι μαλακό, είχε πάνω του κάποιο σλόγκαν όπως «ο μικρός στρατιώτης της μαμάς», «ο σουπερ ήρωας του μπαμπά», «ο μικρός ταραχοποιός» ή «ο μελλοντικός καρδιοκλέφτης». Τα έβρισκα όλα τόσο ανάρμοστα και κακόγουστα. Όλα είχαν να κάνουν με το να είναι ένα αγόρι σκληρό και να έχει τον έλεγχο. Ξέρω ότι το θέμα

αυτό δεν αφορά μόνο τα αγόρια· τα κοριτσίστικα ρούχα ίσως είναι ακόμα χειρότερα για πολλούς λόγους, ιδίως λόγω σλόγκαν όπως «μικρή πριγκίπισσα», «να είσαι ευτυχισμένη», «χαμογέλα!», «απίθανη» και πάει λέγοντας (και όλα σε χρώμα ροζ – τόσο ροζ πια!), καθώς εστιάζουν είτε στην ομορφιά είτε στη συγκάλυψη των συναισθημάτων για να είναι ένα κορίτσι «καλό», να μη δημιουργεί προβλήματα και να μην έχει απαιτήσεις. Τέλος πάντων, είμαι εκτός θέματος, αφού αυτό είναι ένα βιβλίο μόνο για την ανατροφή των αγοριών! Όταν πηγαίναμε με τον γιο μου να του ψωνίσω παπούτσια, τον προσέλκυε η μεγάλη ποικιλία παπουτσιών με σχέδια, χρώματα, πούλιες, γκλίτερ, κορδέλες και κουκλάκια κρυμμένα στις σόλες, που ήταν όλα «για κορίτσια». Το προσωπικό μάς κατεύθυνε προς τη βαρετή, μικρή και ανέμπνευστη σειρά των μαύρων, καφέ, σκούρων μπλε και γκρι παπουτσιών για αγόρια, συνήθως στο πίσω μέρος του καταστήματος. Με λίγη τύχη, ίσως βρίσκαμε κάποια που είχαν επάνω τους κάποιο τρενάκι ή κάποιον δεινόσαυρο. Για γκλίτερ, φυσικά, ούτε λόγος...

Μεγαλώνοντας ο γιος μου και φτάνοντας στη νηπιακή ηλικία, παρατήρησα ότι οι άνθρωποι του φέρονταν διαφορετικά απ' ό,τι στα κορίτσια της ηλικίας του. Στον παιδικό σταθμό, οι νηπιαγωγοί τον κατεύθυναν προς τα αυτοκινητάκια και όχι τις κούκλες. Στο προαύλιο, του έδιναν μια μπάλα να παίξει και όχι ένα σχοινάκι. Και, όταν έκλαιγε, του έλεγαν «έλα τώρα, πάψε να κλαις κοτζάμ αγόρι!». Όταν ξεκινούσε το δημοτικό, καθώς τα μαλλιά του είχαν μακρύνει ως τους ώμους και το πρόσωπό του πλαισιώναν όμορφες μπούκλες, οι περισσότεροι το θεωρούσαν δεδομένο ότι ήταν κορίτσι, χωρίς καν να

μας ρωτήσουν. Πολλοί σοκάρωνταν, μάλιστα, όταν τους έλεγε «Αγόρι είμαι!». Φτάνοντας στην εφηβεία με ακόμα πιο μακριά μαλλιά, είχε βαρεθεί πια να διορθώνει τους άλλους όταν υπέθεταν ότι ήταν κορίτσι. Με κοιτούσε απλώς με νόημα και σήκωνε τα μάτια του ψηλά με αγανάκτηση. Το γλυκό, ευαίσθητο αγόρι μου, με τα σκούρα σοκολατί μάτια και τις πιο μακριές βλεφαρίδες που έχω δει ποτέ, που λάτρευε το σχέδιο και τη ζωγραφική και φορούσε ζωηρόχρωμα ρούχα, μπέρδευε και προβλημάτιζε πολλούς γιατί δεν ταίριαζε με το πρότυπο του «κλασικού αγοριού».

Τα άλλα δύο αγόρια που απέκτησα στη συνέχεια απείχαν το ίδιο από το αγορίστικο στερεότυπο. Τους άρεσε να παίζουν με ένα μεγάλο κουκλόσπιτο, και, εκτός από τρενάκια, αυτοκινητάκια και δεινόσαυρους, τους αγόραζα επίσης κουκλάκια, κουκλίστικα καρτσάκια και μάρσιπους, ψεύτικες ηλεκτρικές σκούπες και κατσαρολικά, καθώς και πριγκιπικά φορέματα και παπούτσια. Τα παιχνίδια δεν έχουν φύλο, μόνο τα στερεότυπα που τους ορίζουμε. Έναν Δεκέμβριο, όταν ο δευτερότοκος γιος μου ήταν έξι ετών και πήγαινε στην Πρώτη Δημοτικού, η δασκάλα με πήρε παράμερα και μου είπε: «Του έδωσα ρόλο αγγέλου γιατί ήθελε να φορέσει φουστάνι. Ελπίζω να μη σας πειράζει». «Γιατί να με πειράζει;» απάντησα. «Ξέρετε, μερικοί γονείς δεν τα βλέπουν με καλό μάτι κάτι τέτοια» είπε η δασκάλα. Δίκιο είχε. Θυμάμαι τα περίεργα βλέμματα που εισπράξαμε όταν ο γιος μου στον παιδικό σταθμό φόρεσε τη στολή της Ντόρας της Μικρής Εξερευνήτριας ή όταν έρχονταν φίλοι για παιχνίδια και οι γιοι μου ήθελαν να ανεβάσουν μια παράσταση με πριγκίπισσες Ντίσνεϊ, ντυμένοι με τις στολές της Χιο-

νάτης και της Ωραίας Κοιμωμένης· θυμάμαι επίσης που με ρωτούσαν διάφοροι συγγενείς «Πότε θα τους κόψεις τα μαλλιά;» και πώς μας κοιτούσαν οι περαστικοί όταν βγαίναμε βόλτα και τα αγόρια μου επιδείκνυαν περήφανα τα βαμμένα ροζ και μοβ νύχια τους, σαν της μαμάς. Το μήνυμα ήταν σαφές: αυτό δεν είναι φυσιολογικό για ένα αγόρι. Τα αγόρια κανονικά φορούν σκούρα και μουντά χρώματα, έχουν κομμένα κοντά τα μαλλιά τους, κρύβουν τα συναισθήματά τους και τους αρέσουν τα σπορ. Αυτός ήταν ο ορισμός της αρρενωπότητας. Οι γιοι μου έθεταν υπό αμφισβήτηση τις αντιλήψεις τους από κάθε άποψη και ο κόσμος, αντί να εξετάσει το ενδεχόμενο ο ανδρισμός να βασίζεται σε κάτι άλλο και όχι στις χρωματικές προτιμήσεις ή στο μήκος των μαλλιών, το έβρισκε πιο εύκολο να γελοιοποιεί την οικογένειά μου ως «αλλόκοτη».

Τι είναι η αρρενωπότητα;

Είναι πολύ δύσκολο να δώσεις τον ορισμό της αρρενωπότητας, της αρσενικότητας ή της ανδροπρέπειας. Εσείς πώς θα την ορίζατε;

Όταν έγραφα αυτό το βιβλίο διάβασα πολλούς ορισμούς, από πολλές πηγές, που ελάχιστα διέφεραν. Κάποιοι εστίαζαν στην αρρενωπότητα από σκοπιά συναισθηματική ή προσωπικότητας, άλλοι βασίζονταν σε ιδέες πολιτισμικές ή σχετιζόμενες με τις πεποιθήσεις και άλλοι θεωρούσαν ότι η αρρενωπότητα βασίζεται σε κοινωνικούς ρόλους. Ο ορισμός που δίνει το λεξικό για την αρρενωπότητα είναι ο εξής: «Οι ιδιότητες που θεωρούνται χαρακτηριστικά γνωρίσματα των αντρών». Ο ορισμός αυτός είναι

προβληματικός από μόνος του, αφού εστιάζει στην υιοθέτηση στερεοτύπων. Η αρρενωπότητα είναι κάτι που χαρακτηρίζει τους άντρες, αλλά τι γίνεται με τους άντρες που έχουν ιδιότητες μη χαρακτηριστικές του φύλου τους; Είναι κατά κάποιον τρόπο λιγότερο ανδροπρεπείς; Πρέπει όντως να ορίζουμε την αρρενωπότητα ως κάτι που ταιριάζει σε μερικούς μόνο άντρες; Δεν θα έπρεπε να είναι μια έννοια που συμπεριλαμβάνει όλους τους άντρες;

Πολλοί βλέπουν την αρρενωπότητα μέσα από το πρίσμα του κοινωνικού ρόλου του άντρα, δηλαδή του «κουβαλητή». Στο όχι και τόσο μακρινό παρελθόν οι άντρες ήταν αυτοί που συντηρούσαν την οικογένεια και όσοι δεν είχαν δουλειά συχνά βασανίζονταν από μια αίσθηση «ευνουχισμού». Από συναισθηματική άποψη, η αρρενωπότητα συχνά είναι αντιληπτή ως απουσία ή αποφυγή χαρακτηριστικών που συνήθως συσχετίζονται με τις γυναίκες.

Ήθελα να αφιερώσω το υπόλοιπο μέρος αυτού του κεφαλαίου εξετάζοντας τι πραγματικά σημαίνει «αρρενωπότητα» και πώς θα επηρεάσει τον γιο σας, εσάς ή τα αγόρια που φροντίζετε.

Η αρρενωπότητα συνδέεται με μια συγκεκριμένη εξωτερική εμφάνιση;

Δεν θα έπρεπε. Δυστυχώς, όμως, συνδέεται. Δεν έχετε παρά να ρίξετε μια ματιά στα αγόρια του *Love Island** κάθε χρόνο για να πάρετε μια ιδέα για το τι θεωρεί άκρως αρρενωπό η κοινωνία: γεροδεμένο και μυώδες σώμα (κατά

* Δημοφιλής νεανική τηλεοπτική ριάλιτι εκπομπή γνωριμιών.

προτίμηση χωρίς τριχοφυΐα στο στήθος ή την πλάτη), ύψος πάνω από 1,80, πλούσια αλλά κοντοκομμένα μαλλιά και σπορ ντύσιμο. Η εικόνα του καλογυμνασμένου νεαρού άντρα αποτελεί το αρσενικό στερεότυπο αυτής της δεκαετίας. Οι προηγούμενες γενιές έβλεπαν διαφορετικά την αρρενωπότητα. Ας θυμηθούμε τους καλοντυμένους κυρίους με κοστούμια ραμμένα στα μέτρα τους των δεκαετιών του 1940 και του 1950, τα παντελόνια-σωλήνες και το χτένισμα με το φουσκωτό τσουλούφι μπροστά της δεκαετίας του 1960, τα παντελόνια καμπάνα που έγιναν πολύ της μόδας με την ταινία *Πυρετός το Σαββατόβραδο* και το κούρεμα μοϊκάνα της πανκ κουλτούρας της δεκαετίας του 1970, τα τζιν Levi's (θυμάστε τον Nick Kamen στη διαφήμιση των τζιν στα αυτόματα πλυντήρια;), τους ροκ σταρ με το γυμνό στέρνο, τις δερμάτινες καουμπόικες μπότες και τα πλούσια μαλλιά της δεκαετίας του 1980 και τη μόδα του σπορ χιπ-χοπ ντυσίματος της δεκαετίας του 1990 ή τα καρό πουκάμισα που ήταν το σήμα κατατεθέν της γκραντζ. Η μόδα λειτουργούσε ανέκαθεν σαν ένα είδος συμβόλου ή «στολής» της αρρενωπότητας. Λέει στους άλλους: «Είμαι άντρας εγώ». Μπορεί να υπάρξει η εντύπωση ότι η κοινωνία αποδέχεται περισσότερο την ατομικότητα σήμερα, όμως το θεωρούμενο «αντρικό ντύσιμο» ισχύει ακόμη και όσοι αποκλίνουν από αυτό γελοιοποιούνται. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν οι επικρίσεις που δέχτηκε ο Βρετανός ποπ σταρ Harry Styles όταν εμφανίστηκε με φόρεμα στο εξώφυλλο του περιοδικού *Vogue* το 2020. Ο Styles επικρίθηκε από πολλούς, η πιο διάσημη από τους οποίους ήταν αναμφίβολα η Candace Owens (Αμερικανίδα πολιτική σχολιάστρια και συγγραφέας) με το διαβόητο πλέον tweet της «Φέρτε

πίσω τους ανδροπρεπείς άντρες», που προκάλεσε μεγάλη κατακραυγή. Παρότι υπήρχαν ανέκαθεν άντρες που ντύνονταν όπως ο Harry Styles –ο David Bowie, ο Boy George, ο Freddie Mercury, ακόμα και ο David Beckham με το σαρόνγκ του–, ο κανόνας που ισχύει σήμερα είναι ότι οι «ανδροπρεπείς άντρες» δεν φορούν φορέματα. Δεν θα έπρεπε, αλήθεια, να είναι η καλύτερη προσωποποίηση της αρρενωπότητας ένας άντρας που νιώθει άνετα με τον εαυτό του και μπορεί να φοράει ό,τι θέλει; Δυστυχώς, όμως, σήμερα υπάρχουν ακόμα πολλά στερεότυπα που πρέπει να καταρριφθούν· όσα υπήρχαν και πριν από πενήντα χρόνια.

Η αρρενωπότητα στην οθόνη

Αν σας ζητούσα να κατονομάσετε τρεις από τους πιο εμβληματικούς αρρενωπούς ήρωες της μικρής ή της μεγάλης οθόνης, ποιους θα διαλέγατε; Ίσως έναν ή περισσότερους από τους παρακάτω:

- Τζέιμς Μποντ
- Ιντιάνα Τζόουνς
- Μπάτμαν
- Σούπερμαν
- Άιρον Μαν
- Ράμπο
- Ρόκι
- Τζακ Σπάρου (Οι πειρατές της Καραϊβικής)
- Τζον Μακλέιν (Πολύ σκληρός για να πεθάνει)
- Μάβερικ (*Top Gun*)

- Τζακ Ρίτσερ
- Τζέισον Μπορν
- Επιθεωρητής Τζον Λούθερ (*Luther*)
- Τζακ Μπάουερ (24)

Όλοι αυτοί οι ήρωες έχουν αρκετά κοινά χαρακτηριστικά, όπως τα παρακάτω:

- Δείχνουν να έχουν τα πάντα υπό έλεγχο, τόσο στην προσωπική όσο και στην επαγγελματική τους ζωή, αν και ο έλεγχος αυτός συχνά είναι επιφανειακός όσον αφορά την προσωπική τους ζωή, που πολλές φορές είναι διαλυμένη και δυσλειτουργική πίσω από το προσωπείο που φορούν.
- Είναι όλοι ισχυροί με τον έναν ή τον άλλον τρόπο.
- Επιβάλλονται όλοι στους άλλους.
- Διαθέτουν σωματική δύναμη και έχουν άριστη φυσική κατάσταση.
- Έχουν όλοι εξαιρετικά υψηλές αντοχές.
- Είναι όλοι αυτάρκεις και ανεξάρτητοι, ορισμένοι μέχρι σημείου απομόνωσης από τους άλλους.
- Σπάνια εκδηλώνουν τα συναισθήματά τους, ιδίως τη λύπη.
- Συχνά αιτιολογούν τη χρήση βίας.

Στον πολιτισμό μας, οι παραδοσιακές απόψεις περί αρρενωπότητας στον κινηματογράφο και την τηλεόραση τείνουν να προβάλλουν με έμφαση έναν συγκεκριμένο τύπο άντρα: κάποιον που είναι δυνατός τόσο σωματικά όσο και ψυχικά. Ο χαρακτήρας του συχνά τον ωθεί να καταπνίγει τα συναισθήματά του και αυτό πολλές φορές

οδηγεί σε εκρήξεις επιθετικότητας. Θέλει να κυριαρχεί στους άλλους, είναι το λεγόμενο «άλφα αρσενικό». Είναι ικανός στη μάχη, τρέχει γρήγορα και χτυπάει δυνατά. Συνήθως είναι άγαμος, αν και έχει πολλές ερωτικές περιπέτειες της μιας βραδιάς ή περιστασιακές σχέσεις με φιλενάδες (ποτέ με άλλον άντρα). Αν έχει σύντροφο και παιδί, έχει τον ρόλο του «κουβαλητή», συντηρεί οικονομικά την οικογένειά του και είναι υπεύθυνος για την ασφάλειά της. Επίσης είναι σχεδόν πάντα λευκός (στη λίστα μας η μόνη εξαίρεση είναι ο Λούθερ). Παρότι υπάρχουν άντρες πρωταγωνιστές που θέτουν υπό αμφισβήτηση αυτό το στερεότυπο (όπως ο Φόρεστ Γκαμπ, ο Χάρι Πότερ και ο Χαν Σόλο), δυστυχώς οι πιο εμβληματικοί ήρωες αντιστοιχούν σε έναν στενό ορισμό της αρρενωπότητας. Τα αγόρια μας θαυμάζουν αυτούς τους ήρωες και φιλοδοξούν να τους μοιάσουν (ή τους θαύμαζαν και φιλοδοξούσαν να τους μοιάσουν κάποτε, αν τώρα πια είναι ενήλικες), αλλά τι μηνύματα λαμβάνουν; Τι μας λέει το Χόλιγουντ για την αρρενωπότητα; Τι λέει στα αγόρια που δεν ταιριάζουν στο ισχύον αρσενικό καλούπι;

ΜΕΓΑΛΩΝΟΝΤΑΣ ΑΓΟΡΙΑ

ΣΕ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΑΛΛΑΖΕΙ

Για πολλά χρόνια, οι γονείς μεγάλωναν τα αγόρια με το μήνυμα ότι πρέπει να είναι δυνατά, να κρύβουν τα συναισθήματά τους, να μη ζητούν βοήθεια και να ανταποκρίνονται σε στερεότυπα που εξακολουθούν να επηρεάζουν την κοινωνία μας. Μέχρι και σήμερα, σε πολλές οικογένειες περνούν από γενιά σε γενιά παρωχημένες πεποιθήσεις σχετικά με το πώς πρέπει να είναι οι άντρες. Η τοξική αρρενωπότητα δεν βλάπτει μόνο τις γυναίκες και τα κορίτσια, αλλά και τα αγόρια. Αντίθετα, η αυτοκαλοσύνη είναι μια ισχυρή έννοια, απαραίτητη σε όλους.

Η πολυγραφότατη συγγραφέας Sarah Ockwell-Smith προσφέρει έναν πολύτιμο οδηγό για την ανατροφή των αγοριών:

- Τι σημαίνει αρρενωπότητα και ποια η αξία των θετικών αντρικών προτύπων;
- Γιατί είναι σημαντική η υποστηρικτική και στοργική ανατροφή των παιδιών;
- Πώς οικοδομείται η συναισθηματική νοημοσύνη στα αγόρια και πώς μαθαίνουν να επικοινωνούν και να εκφράζουν τα συναισθήματά τους;
- Πώς τα αγόρια αναπτύσσουν ενσυναίσθηση και κατανοούν τον κόσμο των κοριτσιών και των γυναικών;

Γιατί το πιο σημαντικό στο ταξίδι της γονεϊκότητας είναι ότι ανατρέφετε όχι μόνο τα δικά σας παιδιά, αλλά επηρεάζετε τον τρόπο που θα ανατραφούν τα εγγόνια και τα δισέγγονά σας, διαμορφώνοντας μια πιο υγιή, σύγχρονη κοινωνία.

